

LBRIS

We know
books

Ucigând... te ucizi!...

„Șarpele care s-a hrănit cu sângele meu și al copilașilor mei și care m-a împins în iadul imbecilizării,,

**Editura Agapis
București - 2022**

Cuprins

Mamă ești din momentul în care Dumnezeu ți-a pus viața în pântec	20
Terifiantul avort medicamentos al lui Abby Johnson:	26
Mărturii despre criza de sarcină	33
Lacrimi nenăscute:	36
Punctulețul negru	41
Dragă Paxton Smith, femeie puternică ești când rămâi cum te-a creat Dumnezeu și rămâi în adevăr	47
Vedenia Cuviosului Paisie Aghioritul despre copiii omorâți prin avorturi	49
Avortul – povara de sânge	51
Cel mai greu lucru pentru un cuplu este să spovedească un avort	53
Femeile susțin Biserica și transmit credința copiilor	58
Ei vin pentru a ne învăța iubirea necondiționată	63
M-am conectat cu fetița mea imediat, deși atâta timp nu am acceptat-o	66

Mamă ești din momentul în care

Dumnezeu

ți-a pus viața în pântec

Of! Dacă atunci eram susținută moral, dacă cineva îmi explica realitatea, dacă nu mă simțeam așa singură, puiul meu trăia azi. Pântecul mamei ar trebui să fie locul cel mai protector, cel mai călduros și plin de iubire. Din păcate, pentru mulți bebeluși, acesta a fost și este o tortură, un real pericol, un iad. Am întâlnit femei care îmi spuneau că acolo este o bucată de carne care nu simte nimic. Câtă minciună! Cât de crud totul!

Aveam 20 de ani. Lucram într-o fabrică de încălțăminte. De vreo doi ani, aveam o relație cu un băiat. Ne gândeam să ne căsătorim, dar, când începeam să vorbesc mai serios despre asta, devenea agitat.

Locuiam împreună cu părinții lui într-o casă în afara Bucureștiului. Aveau cal, vacă, porc, păsări... Așa, ca la țară. Eu făceam atât treaba din curte, cât și cea din casă, ca o noră

Raluca, București

responsabilă și o soție iubitoare; era ceva nou pentru mine, eu fiind născută și crescută în București. Și nici măcar nu eram căsătorită, dar îmi asumam rolul acesta, deoarece credeam că așa e normal.

Într-o zi, am făcut un test de sarcină. A ieșit pozitiv. Atunci când i-am spus că sunt însărcinată, mi-a zis să fac ce vreau și că nu este prea fericit... Timpul trecea, eu eram bine, copilul la fel.

Când am fost la medic pentru prima ecografie, puiul meu era format complet. Ținea o mânuță ridicată. Parcă mă saluta! Era ceva unic, simțeam bucurie, grijă, emoții, împlinire, o minune!

Am ajuns acasă, i-am explicat și prietenului meu sentimentele trăite, bucuria, emoția... Zâmbea și atât. Apoi indiferența lui își făcu simțită prezența. Într-o zi m-a mângâiat pe burtă și mi-a zis: „Trebuie să-l dai afară!” Am amuțit! Am simțit un gol în stomac și în suflet... Mi-au dat lacrimile... Mă gândeam la acea mică ființă care nu avea nici o vină că era acolo. Mi-a amintit mânuța aceea mică și ridicată parcă pentru a saluta. Eram șocată!

Timpul trecea, el mă presa, părinții lui la fel. Cei din jurul meu îmi spuneau că primul copil „nu se dă afară”, dar presiunea psihică pe care mi-o creau cei din casă mă făcea să mă simt amenințată, singură și tristă. M-am hotărât să fac avort crezând că o să fie bine, că el se va schimba, că relația noastră va fi frumoasă ca la început.

Nu știam că primul organ care se formează în trupul unui bebeluș în pântec este inima. Nu știam că, la 40 de zile de la concepție, bebelușul are întregul sistem nervos format și se mișcă în voie. Nu știam că acea ființă vie simte măcelul din interiorul pântecului.

Of! Dacă atunci eram susținută moral, dacă cineva îmi explica realitatea, dacă nu mă simțeam așa singură, puiul meu trăia azi. Pântecul mamei ar trebui să fie locul cel mai protector, cel mai călduros și plin de iubire. Din păcate, pentru mulți bebeluși, acesta a fost și este o tortură, un real pericol, un iad. Am întâlnit femei care îmi spuneau că acolo este o bucată de carne care nu simte nimic. Câtă minciună! Cât de crud totul!

Plecasem spre spital speriată, tristă,

stresată...

Acolo îmi așteptam rândul. Cât de penibil era: trebuia să ofer bani pentru a-mi omorî copilul. Ușa aceea îmi vine și acum în minte. O priveam lung.

Ușa pe care intrasem parcă mă atrăgea spre ea. Aș fi vrut să plec, dar parcă ceva mă ținea pe loc. Doamne, ce naivă eram!

Mi-a venit rândul la tortură, la măcel, la crimă... Nu promisem nici o pastilă înainte, nici anestezie, nici vreun sfat... totul era nou pentru mine. Am crezut că voi muri în acele chinuri. Avort pe viu.

Doctorul îmi zicea să stau liniștită, asistentă mă certa... puiul meu murea... Dumnezeu a vrut să simt și eu doar puțin din ce a simțit puiul meu. Mi-o meritam!

După 10 minute se terminase. Golul acela din suflet... pierderea aceea... era groaznic ce simțeam! Din acel moment, conștiința mă mustra mai rău decât orice.

Am ajuns acasă... Toți din casă mă priveau tăcuți... Soacra m-a întrebat: „Gata?” Am răspuns tristă: „Da.”

La scurt timp, ne-am despărțit. Îl iu-

Ucigând... te ucizi!...

beam, dar simțeam că nu ne mai leagă nimic și că nu era pregătit pentru viața de familie. Am plecat la părinții mei. M-au primit cu brațele deschise și cu reproșurile de rigoare. Coșmarul nu se terminase. Timp de un an am avut coșmaruri groaznice.

În fiecare noapte visam o fetiță cu părul până la bărbiță, brunetică și cu ochii mari, căprui, cu tenul alb. O frumusețe... Mă întreba cu un glas tremurând și o privire inocentă: „De ce, Mami? De ce?”

Era groaznic! Mă trezeam plângând în miezul nopții și tot așa adormeam. Timp de un an, nu o zi sau o lună! Un an! Noapte de noapte!

Nu avusesem în pântec „o bucată de carne”. Era fetița mea iubită! Iubită, după ce am realizat ce am făcut...

Avortul nu este o scăpare. Este o încărcare psihică, sufletească, o greutate emoțională, o depresie veșnică, o singurătate pe care o simți o viață, este o crimă, un măcel, un suflet nevinovat tocat mărunț...

Un pui de om care simte absolut tot și nu se poate apăra.

Raluca, București

Mamă ești din momentul în care Dumnezeu a pus viața în pântecul tău, nu când naști. Mama trebuie să ofere iubire, protecție, căldură sufletească, mângâiere.

Anii au trecut, sunt din nou mamă. Am trei fetițe frumoase și dulci, sunt fericită și împlinită.

Dar, după 13 ani, vă mărturisesc sincer că am scris aceste rânduri cu aceeași durere în suflet și același gol...

Acel copil era unic. La fel ca fiecare din noi. Fetița mea cea mică seamănă cu acea fetiță din vis, dar nu e aceeași.

Raluca, București

2 martie 2016

Terifiantul avort medicamentos al lui

Abby Johnson:

„Ca scena unei crime”

Mărturii despre criza de sarcină

Abby Johnson este fost manager de clinică de avort. A părăsit industria avorturilor atunci când a înțeles ce înseamnă să iei viața unui copil. Plecarea din industrie a venit atunci când, într-un moment de criză, a fost chemată să asiste în sală la un avort chirurgical.

Ea a povestit experiența traumatizantă a unui avort medicamentos făcut în 2003, când avea 23 de ani, era studentă și făcea voluntariat pentru Planned Parenthood. Atunci credea că ajută femeile să rezolve problema sarcinilor nedorite, pe care le considera „ghemuri de celule”.

Astăzi, se miră cum la cea mai simplă operație, cum ar fi scoaterea amigdalelor, medicii i-au explicat toate riscurile implica-

Ca scena unei crime

te, în timp ce în cazul avortului nu există nici un fel de avertisment cu privire la efectele secundare. Mai mult, clinicile minimalizează efectele și trauma procedurii și vând avortul medicamentos ca pe ceva mai simplu chiar și decât avortul chirurgical.

Mai făcusem un avort, așa că nu-mi venea greu. În loc de procedura chirurgicală, acum urma să fac ceva care îmi fusese descris drept mult mai firesc: avort chimic, sau medicamentos.

Trebuia doar să iau niște pastile, așa că părea mult mai simplu. Totul se făcea acasă, în deplin confort și deplină intimitate și după propriul program. Părea controlabil și mult mai puțin invaziv decât avortul chirurgical.

„Nimic mai mult decât o sângerare menstruală mai puternică”, mi s-a spus la Planned Parenthood. Suna destul de simplu, așa că am mușcat momeala. În ziua respectivă nu m-am simțit deloc stresată, că doar nu făceam operație. Avea să fie simplu.

La clinică am semnat niște acte, am făcut niște analize de rutină, o ecografie (de care de fapt nu-mi amintesc deloc) și am mers

la consilieră. Cineva mă însoțea, dar acasă aveam să fac totul singură. Iar în cabinetul de consiliere nu i s-a permis să intre și persoanei care mă însoțea.

Îmi amintesc discuția cu consiliera de parcă ar fi fost ieri. „Veți avea o sângerare abundentă și crampe ca atunci când vă vine ciclul. Nu ar trebui să dureze prea mult. Vă veți reveni în câteva zile”, mi-a spus angajata clinicii. „Sună bine”, îmi amintesc că i-am zis.

Chiar că suna bine. Cu numai 400 de dolari (în România medicamentul costă câteva sute de lei.) și niște crampe scăpam de cea mai mare povară a mea. Nu mi se părea deloc o afacere proastă. Nu păreau să fie riscuri sau efecte secundare... Sau, dacă erau, cu siguranță mi-ar fi spus, credeam eu.

Așa că le-am dat cei 400 de dolari și mi-au dat o pilulă de Mifeprex și o pungă de hârtie în care erau pastile pe care trebuia să le iau ulterior acasă.

După Mifeprex m-am simțit foarte bine – nici un efect secundar... exact cum mi se spusese. A doua zi am făcut ce mi-au zis. Am mâncat un prânz ușor și am luat cele patru

pastile din punga de hârtie. Se numeau Mifeprostol.

Mi se spusese că acestea aveau să declanșeze sângerarea și crampele, dar nimic grav care nu putea fi rezolvat cu ceva paracetamol. Mi se spusese că sângerarea avea să înceapă într-o oră. Așa că m-am așezat confortabil pe pat și am deschis televizorul.

În zece minute, am simțit în abdomen o durere cum nu mai avusesem în viața mea. Apoi a năvălit sângele. Se vărsa, efectiv, din mine. Nici un tampon de pe lume nu îl putea absorbi. Tot ce puteam face era să stau pe toaletă... Am stat ore întregi așa, sângerând și vomitând în coșul de gunoi din baie, plângând și transpirând.

Îmi amintesc că uneori mă uitam la emisiunile cu imagini din sala de nașteri, unde femeile în travaliu erau acoperite de sudoare. Tot timpul îmi venea în minte: „Doamne, dar de ce e atât de cald întotdeauna în sala de nașteri?” Dar în acele clipe mi-am dat seama. În acele clipe, stând pe toaletă, am realizat că transpirația lor era de la durere.

După câteva ore petrecute pe toaletă, îmi